

TIE OKAMIHY MEDZI VEĽKÝMI ZLOMAMI

DAJANA VÝBOŠŤOK

Tie okamihy medzi veľkými zlomami

Dajana Výbošťok

Tie okamihy medzi veľkými zlomami

Autorka: Dajana Výbošťok
© Dajana Výbošťok, 2026
Vydavateľka: Dajana Výbošťoková

Miesto vydania: Bratislava

Prvé vydanie, 2026

ISBN 978-80-570-8841-7 (Tlačená kniha)
ISBN 978-80-570-8842-4 (PDF)
ISBN 978-80-570-8843-1 (EPUB)
ISBN 978-80-570-8844-8 (MOBI)

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť bez predchádzajúceho písomného súhlasu autorky reprodukovaná, šírená ani sprístupňovaná verejnosti, s výnimkou prípadov povolených autorským zákonom.

Piesočné duny

Iskry. Malé drobné iskričky, ktoré lemujú modrú spleť vody. Slnko, ich tvorca, rozhoduje o ich bytí. Voda sa kolíše spredu dozadu. Vlní sa ako havajská tanečnica. Vietor určuje intenzitu tanca. Sedím na brehu a nohy mi hladí voda. Je osviežujúca, jemne chladivá. Príznačná na túto hodinu. Šaty som si vyhrnula k pásu, aby som nechala nohy slobodne splynúť s vlnami. Pár kvapiek vystreklo pri dopade vlny na útes a sfarbilo moje krémovo hodvábne negližé. Vietor zavial a slaný vzduch sa rozplynul do mojich pľúc. Pláž je v tomto momente prázdna. Hŕstka ľudí sedí na kraji a pozoruje scenériu. V pozadí sa vynára kaplnka. Je malá, kamenná. Dopad labiek o piesok a dotyk srsti o môj chrbát ma prerušil z myšlienok. Vedľa ruky mi pristála loptička, zdvihla som ju. Pozrela som sa za seba. S jemným úsmevom sa nám stretli pohľady so starším pánom. Prikývol. Hodila som loptičku smerom k chlpáčovi. Malé drobné čierne gombíky prezrádzali o jeho nadšení. Sústredil sa. Prestal dýchať. Hop. Jeho rozbeh rozvíril piesočné duny. Musela som sa smiať.

Cit, ktorý
neroztriešti ani čas,
či kilometre.

Kroky mesta

Slnko pod mrakom mi priamo prebíjalo aj slnečné okuliare. Dnes malo byť chladnejšie, ale teplé lúče tomu nenasvedčovali. Moje kroky viedli do kopca, ktorý sa napájal na most. Dlhý, kovový, stabilný, zrekonštruovaný most. Týčiaci sa nad majestátnou riekou. Jedna strana odkrýva nové mesto. Vežiaky, čo dosahujú k oblohe mračien. Šedo-biele, lemované sklom. Futuristické. Značia o našej budúcnosti. Druhá strana srší minulosťou. Oslavuje históriu. Pestrofarebné rokokovo-barokové budovy zdobené ako svadobná torta. Hrejú na pohľad. Kontrast. Vekov, budov, ľudí. Rovnakosť by pôsobila nudne. Všedne. Rôznorodosť spája. Ako mosty. Hľadajú priesmyky. Malé úžiny bytia. Z diaľky pôsobia kakofonicky. Ale nie je to tak. Zapadajú do obrazu. Tvoria celok. Ten pohľad. Nikdy neomrzí.

Zbierka snov

Viečka mi padali. Jedno za druhým. Klip. Klap. Rýchlo som ich otvorila. O pár sekúnd klip-klap. Akoby mali tonu. Dokázať držať otvorené oči bol pre mňa maratónsky beh. Neuveriteľne náročné len pomyslenie na tú činnosť. Snažila som sa z celých síl, ale zlyhala som. Rozhodla som sa, že ich na chvíľu nechám tak. Nechám ich žiť. Myšlienky v mojej hlave spomaľovali. To, čo lietalo ešte pred pár minútami zo strany na stranu, teraz krívalo po rohoch. Môj dych ich nasledoval. Spomaľoval. Určoval môj rytmus. Ja som nebola tá, ktorá to tu už riadila. Bolo to príjemné. Nechať sa unášať vlastným telom. Skĺzla som postupne po čele postele, o ktoré som sa opierala. Nahmatala som vankúš, akoby to bola moja prirodzenosť, a položila hlavu na jeho okraj. Pomiesila som sa. Našla som ju. Svoju polohu. Mäkké hrany postele ma objali. Bola som ich súčasťou. Vláčne som cestovala krajinou spomalenia. Zaspala som. Tak ako to malo byť.